

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाको पासमा आएका छौ रिफ्रेश हुन, बाबा र वर्सालाई याद गर्नु भने रिफ्रेश रहन्छौ ।”

प्रश्न:- समझदार बच्चाहरूको मुख्य निशानी के हुन्छन् ?

उत्तर:- जो समझदार छन्, उनीहरूलाई अपार खुशी हुन्छ । यदि खुशी रहँदैन भने बुद्ध हुन् । समझदार अर्थात् पारसबुद्धि बन्नेवाला । उनीहरूले अरूलाई पनि पारसबुद्धि बनाउँछन् । रूहानी सेवामा व्यस्त रहन्छन् । बाबाको परिचय नदिइकन रहन सक्दैनन् ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ । यी दादाले पनि सम्झन्छन् किनकि बाबा बसेर दादाद्वारा सम्झाउनु हुन्छ । तिमीले जसरी सम्झन्छौ, त्यसैगरी दादाले पनि सम्झन्छन् । दादालाई भगवान् भनिदैन । यो हो भगवानुवाच । बाबाले मुख्य यही सम्झाउनु हुन्छ- देही-अभिमानि बन । यो किन भन्नुहुन्छ ? किनकि आफूलाई आत्मा सम्झेर पतित-पावन परमात्माद्वारा हामी पावन बन्छौ । यो ज्ञान बुद्धिमा हुन्छ । सबैलाई सम्झाउनु छ, पुकार्छन् पनि म पतित हुँ । नयाँ पावन दुनियाँ अवश्य हुन्छ । नयाँ दुनियाँ बनाउने, स्थापना गर्ने बाबा हुनुहुन्छ । उहाँलाई नै पतित-पावन बाबा भनेर बोलाउँछन् । पतित-पावन, साथै उहाँलाई बाबा भन्दछन् । बाबालाई आत्माहरूले बोलाउँछन् । शरीरले बोलाउँदैन । हाम्रो आत्माका पिता पारलौकिक हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । यो कुरा त राम्ररी याद रहनुपर्छ । यो नयाँ दुनियाँ हो वा पुरानो दुनियाँ हो, यो जान्न त सक्छन् नि । यस्ता पनि बुद्ध छन्, जसले सम्झन्छन्- हामीलाई अपार सुख छ, हामी त मानौँ स्वर्गमा बसेका छौ । तर यो पनि जान्नुपर्छ- कलियुगलाई कहिल्यै स्वर्ग भन्न सकिँदैन । नामै छ कलियुग, पुरानो पतित दुनियाँ । फरक छ नि । मनुष्यको बुद्धिमा यो कुरा पनि छैन । बिल्कुलै जीर्ण अवस्था छ । बच्चाहरूले पढेनन् भने भन्छन् नि- तिमी त पत्थरबुद्धि हो । बाबाले पनि लेख्नुहुन्छ- तिम्रो गाउँवासीहरू त बिल्कुलै पत्थरबुद्धि छन् । जान्दैनन् किनकि अरूलाई सम्झाउँदैनन् । स्वयं पारसबुद्धि बनेका छन् भने अरूलाई पनि बनाउनुपर्छ । पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यसमा लाज आदिको त कुरै छैन । तर मनुष्यको बुद्धिमा आधाकल्प उल्टो कुरा परेका हुनाले बिर्सिँदैनन् । कसरी बिर्सिने ? बिर्साउने तागत पनि त एक बाबासँग नै छ । बाबा विना यो ज्ञान कसैले दिन सक्दैन । यसको मतलब सबै अज्ञानी भए । फेरि उनीहरूलाई ज्ञान कहाँबाट आओस् ! जबसम्म ज्ञान सागर बाबा आएर सुनाउनु हुन्न । तमोप्रधान अर्थात् अज्ञानी दुनियाँ । सतोप्रधान अर्थात् दैवी दुनियाँ । फरक त छ नि । देवी-देवताहरूले नै पुनर्जन्म लिन्छन् । समय पनि परिवर्तन भइरहन्छ । बुद्धि पनि कमजोर हुँदै जान्छ । बुद्धिको योग लगानाले जुन तागत मिलेको थियो, त्यो फेरि समाप्त हुन्छ ।

अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, त्यसैले तिमी कति रिफ्रेश हुन्छौ । तिमी रिफ्रेश थियौ, विश्राममा थियौ । बाबाले पनि लेख्नुहुन्छ नि- प्यारा बच्चाहरू ! आएर रिफ्रेश पनि बन र विश्राम पनि लेऊ । रिफ्रेश भएपछि तिमी सत्ययुगमा विश्रामपुरीमा जान्छौ । वहाँ तिमीलाई धेरै विश्राम मिल्छ । वहाँ तिमीलाई सुख-शान्ति-सम्पत्ति आदि सबै कुरा मिल्छ । त्यसैले बाबासँग आउँछौ रिफ्रेश हुन, विश्राम लिन । रिफ्रेश पनि शिव बाबाले गराउनुहुन्छ । विश्राम पनि बाबासँग लिन्छौ । विश्राम अर्थात् शान्त । थाकेपछि विश्राम लिन्छन् नि ! कोही कहाँ, कोही कहाँ जान्छन् विश्राम लिन । त्यसमा त ताजगीको कुरै हुँदैन । यहाँ तिमीलाई बाबाले दिनहुँ सम्झाउनु हुन्छ, त्यसैले तिमी यहाँ

२०७२ पौष २७ सोमबार ११-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन आएर रिफ्रेश हुन्छौ। याद गर्नाले तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। सतोप्रधान बन्नको लागि नै तिमी यहाँ आउँछौ। यसको लागि के पुरुषार्थ छ ? मीठा-प्यारा बच्चाहरू ! बाबालाई याद गर। बाबाले सारा शिक्षा त दिनु भएको छ— यो सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ, तिमीलाई विश्राम कसरी मिल्छ ? अरू कसैले पनि यो कुरा जान्दैनन् त्यसैले उनीहरूलाई पनि सम्झाउनुपर्छ, जसले गर्दा उनीहरू पनि तिमी जस्तै रिफ्रेश बनून्। आफ्नो कर्तव्य नै यही हो, सबैलाई सन्देश दिनु। अविनाशी रिफ्रेश हुनु छ। अविनाशी विश्राम लिनु छ। सबैलाई यो सन्देश देऊ। यही स्मृति दिलाउनु छ— बाबा र वर्सालाई याद गर। छ त धेरै सहज कुरा। बेहदको बाबाले स्वर्गको रचना गर्नुहुन्छ। स्वर्गकै वर्सा दिनुहुन्छ। अहिले तिमी संगममा छौ। मायाको श्राप र बाबाको वर्सालाई तिमीले जान्दछौ। जब माया रावणको श्राप मिल्छ अनि पवित्रता पनि खत्तम, सुख-शान्ति पनि खत्तम, त्यसपछि धन पनि खत्तम हुन्छ। कसरी बिस्तारै-बिस्तारै खत्तम हुन्छ, त्यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। कति जन्म लाग्छ, दुःखधाममा कुनै विश्राम कहाँ हुन्छ। सुखधाममा विश्रामै विश्राम हुन्छ। मनुष्यहरूलाई भक्तिले कति थकाउँछ। जन्म-जन्मान्तर भक्तिले थकाइदिन्छ। कंगाल बनाइदिन्छ। यो कुरा पनि बाबाले तिमीलाई अहिले सम्झाउनु हुन्छ। नयाँ-नयाँ आए भने कति सम्झाइन्छ। हरेक कुरामा मानिसहरूले धेरै सोच्छन्। सम्झन्छन्— कहीं जादू नहोस्। अरे, तिमीले भन्छौ— जादुगर। त्यसैले भन्दछु— म जादूगर हुँ। तर त्यो जादू होइन, जसले भेडा बाखा आदि बनाइदिन्छ। जनावर त होइनौ नि। यो बुद्धिले जानिन्छ। गायन पनि छ— सुरमण्डल के साज से.... यस समय मनुष्य भेडा जस्तै छन्। यी कुरा यहाँको लागि हुन्। सत्ययुगमा गायन गर्दैनन्, यस समयको नै गायन हो। चण्डिकाको कति मेला लाग्छ। सोध— ती को थिइन् ? भन्दछन्— देवी। यस्तो नाम त वहाँ हुँदैन। सत्ययुगमा त सदैव शुभ नाम हुन्छन्। श्री रामचन्द्र, श्रीकृष्ण.... श्री भनिन्छ श्रेष्ठलाई। सत्ययुगी सम्प्रदायलाई श्रेष्ठ भनिन्छ। कलियुगी विकारी सम्प्रदायलाई कसरी श्रेष्ठ भन्न सकिन्छ ? श्री अर्थात् श्रेष्ठ। अहिलेका मनुष्य त श्रेष्ठ छैनन्। गायन पनि छ— मनुष्यबाट देवता... फेरि देवताबाट मनुष्य बन्छन् किनकि ५ विकारमा जान्छन्। रावण राज्यमा सबै मनुष्यै मनुष्य छन्। वहाँ हुन्छन् देवताहरू। त्यसलाई दैवी दुनियाँ, यसलाई मनुष्यको दुनियाँ भनिन्छ। दैवी दुनियाँलाई दिन भनिन्छ। मनुष्यको दुनियाँलाई रात भनिन्छ। दिन उज्यालोलाई भनिन्छ। रात अज्ञान अन्धकारलाई भनिन्छ। यो फरकलाई तिमीले जान्दछौ। तिमीले बुझेका छौ— हामीले पहिला केही पनि जान्दैनथ्यौं। अहिले सबै कुरा बुद्धिमा छन्। ऋषि-मुनिहरूसँग सोध्छन्— रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु भएको छ ? उनीहरूले पनि नेती-नेती भनेर गए, हामीले जान्दैनौं। अहिले तिमीले बुझेका छौ— हामी पनि पहिला नास्तिक थियौं। बेहदका बाबालाई चिनेका थिएनौं। उहाँ हुनुहुन्छ वास्तविक अविनाशी बाबा, आत्माहरूका बाबा। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी उहाँ बेहदका बाबाको बनेका छौं, जो कहिल्यै जल्नु हुन्न। यहाँ त सबै जल्छन्, रावणलाई पनि जलाउँछन्। शरीर हो नि। फेरि पनि आत्मालाई त कसैले जलाउन सक्दैन। बाबाले बच्चाहरूलाई यो गुप्त कुरा सुनाउनुहुन्छ, जुन ज्ञान बाबाको पासमा नै छ। यो ज्ञान आत्मामा गुप्त छ। आत्मा पनि गुप्त छ। आत्मा यस मुखद्वारा बोल्छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! देह-अभिमानी नबन। आत्म-अभिमानी बन। नत्र मानौं उल्टो बन्छौ। आफूलाई आत्मा हुँ भन्ने बिर्सिन्छौ। ड्रामाको रहस्यलाई पनि राम्ररी बुझ्नु छ। ड्रामामा जे निश्चित छ त्यो जस्ताको तस्तै दोहोरिन्छ। यो

२०७२ पौष २७ सोमवार ११-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

कसैलाई थाहा छैन। ड्रामा अनुसार सेकेण्ड-सेकेण्ड कसरी चलिरहन्छ, यो ज्ञान पनि बुद्धिमा हुन्छ। आकाशको कसैले पनि पार पाउन सक्दैन। धर्तीको पाउन सक्छन्। आकाश सूक्ष्म छ, धर्ती त स्थूल छ। कति कुराको पार पाउन सकिन्न। जबकि भन्दछन् पनि— आकाशै आकाश, पातालै पाताल छ। शास्त्रहरूमा सुनेका छन् नि, माथि गएर पनि हेर्छन्। वहाँ पनि दुनियाँ बसाल्ने कोसिस गर्छन्। दुनियाँमा बस्ती त धेरै छन् नि। भारतवर्षमा केवल एउटै देवी-देवता धर्म थियो, अरू खण्ड आदि थिएन फेरि कति बस्ती बसालेका छन्। तिमीले विचार गर— यहाँ पनि कति थोरै टुकामा देवताहरू हुन्छन्। जमुनाको किनार हुन्छ। दिल्ली परिस्तान थियो, यसलाई कब्रिस्तान भनिन्छ, जहाँ अकालमा मृत्यु भइरहन्छ। अमरलोकलाई परिस्तान भनिन्छ। वहाँ धेरै स्वाभाविक सुन्दरता हुन्छ। यसलाई वास्तवमा परिस्तान भनिन्थ्यो। यी लक्ष्मी-नारायण परिस्तानका मालिक हुन् नि। कति शोभायमान छन्। सतोप्रधान हुन्छन् नि। स्वाभाविक सुन्दरता थियो। आत्मा पनि चम्किरहन्छ। बच्चाहरूलाई देखाएको थिएँ— कृष्णको जन्म कसरी हुन्छ। सारा कोठामा नै चमत्कार भए जस्तै हुन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिमी परिस्तान जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। नम्बरवार त अवश्य चाहिन्छ। सबै उस्तै त हुन सक्दैनन्। विचार गरिन्छ— यति सानो आत्माले कति ठूलो पार्ट खेल्छ। शरीरबाट आत्मा निस्किएपछि शरीरको के हाल हुन्छ! सारा दुनियाँका कलाकारहरूले त्यही पार्ट खेल्छन्, जुन अनादि बनेको छ। यो सृष्टि पनि अनादि हो। यसमा हरेकको पार्ट पनि अनादि छ। यो सृष्टि रूपी वृक्ष हो भन्ने जानेपछि त्यसलाई तिमीले अद्भूत रहेछ भन्छौ। बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। ड्रामामा फेरि पनि जसको लागि जति समय लाग्नु छ त्यति समय लाग्छ, बुझ्नु। बुद्धिमा फरक हुन्छ नि। आत्मा मन-बुद्धि सहित छ नि त्यसैले कति फरक हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामीले छात्रवृत्ति लिनु पर्ने हुन्छ। मनमा भित्र खुशी हुन्छ नि। यहाँ पनि भित्र आउने बित्तिकै लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने देखिन्छ त्यसैले अवश्य खुशी हुन्छ नि! अहिले तिमीले जान्दछौ— यस्तो बन्नको लागि यहाँ पढ्न आएका हौं। नत्र कहिल्यै कोही आउन सक्दैन। यो हो लक्ष्य-उद्देश्य। यस्तो विद्यालय कहीं पनि छैन जहाँ अर्को जन्मको लक्ष्य-उद्देश्यलाई देख्न सकियोस्। तिमीले देखिरहेका छौ— यी स्वर्गका मालिक हुन्, हामी नै यी जस्तै बन्नेवाला हौं। हामी अहिले संगमयुगमा छौं। न त्यो राजाईका हौं, न यस राजाईका हौं। हामी बीचमा छौं, गइरहेका छौं। खिवैया बाबा पनि हुनुहुन्छ निराकार। नाउ (आत्मा) पनि छ निराकार। नाउलाई तानेर परमधाममा लैजानुहुन्छ। निराकारी बाबाले निराकारी बच्चाहरूलाई लिएर जानुहुन्छ। बाबाले नै बच्चाहरूलाई साथमा लैजानुहुन्छ। यो चक्र पूरा हुन्छ, फेरि जस्ताको तस्तै दोहोर्‍याउनु छ। एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। सानोबाट फेरि ठूलो बन्छौं। जसरी आँपको बियोलाई जमीनमा गाडिदियो भने फेरि आँपको बिरूवा निस्कन्छ। त्यो हो हृदको वृक्ष। यो मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्ष हो, यसलाई भेराइटी वृक्ष भनिन्छ। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग तक सबैले पार्ट खेलिरहन्छन्। आविनाशी आत्माले ८४ को चक्रको पार्ट खेल्छ। लक्ष्मी-नारायण थिए, जो अहिले छैनन्। चक्कर लगाएर अब यी बन्छन्। भन्दछन्— पहिला यी लक्ष्मी-नारायण थिए फेरि यिनीहरूको यो हो अन्तिम जन्म ब्रह्मा-सरस्वती। अब सबै फर्केर जानु पर्छ। स्वर्गमा त यति मनुष्य थिएनन्। न इस्लामी, न बौद्ध.... देवी-देवताहरू बाहेक कुनै पनि धर्मका कलाकार थिएनन्। यो ज्ञान पनि कसैमा छैन। समझदारलाई पदवी मिल्नुपर्छ नि। जति जसले पढ्छ नम्बरवार

२०७२ पौष २७ सोमबार ११-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन पुरुषार्थबाट पद पाउँछ। त्यसैले तिमी बच्चाहरू यहाँ आउनसाथ यी लक्ष्य-उद्देश्य देखेर खुशी हुनुपर्छ। खुशीको त ठेगानै छैन। पाठशाला वा विद्यालय होस् त यस्तो। छ कति गुप्त, तर विशेष पाठशाला हो। जति ठूलो पढाइ, त्यति ठूलो कलेज। वहाँ सबै सुविधाहरू मिल्छन्। आत्माले पढ्नु छ चाहे सुनको तख्तमा, चाहे काठको तख्तमा बसोस्। बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ किनकि शिव भगवानुवाच हो नि। पहिलो नम्बरमा छन् यी विश्वका राजकुमार। बच्चाहरूलाई अब थाहा भएको छ। कल्प-कल्प बाबा नै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। मैले यिनमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूलाई पढाइरहेको छु। देवताहरूमा यो ज्ञान कहाँ हुन्छ र। ज्ञानबाट देवता बने फेरि पढाइको आवश्यकता पर्दैन, यसमा बुझ्नको लागि विशालबुद्धि हुनुपर्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पतित दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा संन्यास गरेर पुरानो देह र देहका सम्बन्धीहरूलाई भूलेर आफ्नो बुद्धि बाबा र स्वर्ग तर्फ लगाउनु छ।
- २) अविनाशी विश्रामको अनुभव गर्नको लागि बाबा र वर्साको स्मृतिमा रहनु छ। सबैलाई बाबाको सन्देश दिएर रिफ्रेश बनाउनुपर्छ। रूहानी सेवामा लाज मान्नु हुँदैन।

वरदानः— अन्तर स्वरूपमा स्थित भएर आफ्नो वा बाबाको गुप्त रूपलाई प्रत्यक्ष गर्ने सच्चा स्नेही भव

जुन बच्चाहरू सदा आन्तरिक स्थितिमा अथवा आन्तरिक स्वरूपमा स्थित रहेर अन्तर्मुखी रहन्छन्, उनीहरू कहिल्यै कुनै कुरामा लिप्त हुन सक्दैनन्। पुरानो दुनियाँ, सम्बन्ध, सम्पत्ति, पदार्थ जो अल्पकालका र देखावटी मात्र छन् त्यसबाट धोका खान सक्दैनन्। अन्तर स्वरूपको स्थितिमा रहनाले स्वयंको शक्ति स्वरूप जो गुप्त छ त्यो प्रत्यक्ष हुन्छ र यसै स्वरूपबाट बाबाको प्रत्यक्षता हुन्छ। त्यसैले यस्तो श्रेष्ठ कर्तव्य गर्नेहरू नै सच्चा स्नेही हुन्।

स्लोगनः— निश्चय र जन्म सिद्ध अधिकारको शानमा रट्यौ भने परेशान (दुःखी) हुँदैनौ।

डबल लाइट स्थितिको अनुभव

(११) बुद्धिद्वारा समर्पित होऊ। सबै कुरा बाबाको हो, सबै कुरा बाबामा भएपछि अरू केही रहँदै रहँदैन। जब रहँदै रहेन भने बुद्धि कहाँ जान्छ। एक बाबा, एकको यादको मार्ग, यस मार्गबाट सहजै गन्तव्य सम्म पुग्छौ अर्थात् फरिश्ता बन्दछौ।